

KRISTUS JA KUOLEMA

Pekka Ervastian esitelmä 2.12.1928

Jos nyt kaikki olisimme kuoleman jälkeisessä elämässä, olisimme niissä taivaissa, jotka avautuvat ihmisille haudan tuolla puolen, silloin tekisimme ihmeellisen huomion. Tämä huomio olisi yhteydessä sen tosiseikan kanssa, jota on nimitetty Uudeksi Liitoksi eroitukseksi Vanhasta Liitosta. Niinkuin tiedämme on tällä Uudella Liitolla tarkoitettu aikaa ihmiskunnan historiassa, sekä näkyväisessä, että näkymättömässä, joka alkoi Jeesus Kristuksen jälkeen. Oikeastaan tuommoinen aikamääräys ei ole täysin sattuva, sillä Jeesus Kristuksen työ ihmiskunnan hyväksi ei suinkaan alkanut silloin, kun hän eli Palestiinassa, vaan paljon paljon aikaisemmin. Mutta eräs merkittävä kohta ihmiskunnan historiassa alkoi kuitenkin sen palestiinalaisen ruumistuksen kautta ja sentähden on kyllä aivan paikallaan puhua siitä Uudesta Liitosta, joka alkoi juuri pari tuhatta vuotta sitten. Jos nyt olisimme tuossa kuoleman jälkeisessä elämässä, tekisimme ensinnäkin sen havainnon, josta täällä muuten on puhuttu näissäkin esitelmissä, nimittäin sen havainnon, että kaikilla uskonnoilla on yhä tänään omat kuoleman jälkeiset tilansa, tuonelansa ja taivaansa. On ikäänkuin paikallisesti eroitettuja kohtia tässä kuoleman jälkeisessä olotilassa, niin että on erilaisia paratiiseja ja niistä aina joku kuuluu jollekin määrätylle uskonnolle, jopa vielä joskus määrätylle lahkollekin. Suurin piirtein nuo tuonelat ja taivaat kuuluvat suurille uskonnoille, mutta on myöskin tiloja, kuoleman jälkeisiä tiloja, jotka ovat ikäänkuin uskontojen ulkopuolella. On tiloja, sellaisia, jotka kuuluvat ihmisille, semmoisille, jotka eivät ole tahtoneet kuulua mihinkään uskuntoon. Meidän havaintoomme kuuluu silloin myöskin erittäin tärkeänä seikkana se, että kristityillä kirkoilla ja siis kristityillä uskontokunnilla on myöskin nämä erikoistuneet kuoleman jälkeiset tilansa ja taivaansa. Me teemme siis heti sen

havainnon näkymättömässä maailmassa, että meidän niin sanottu kristinuskomme ja meidän kristikuntamme ei ole missään erikoisessa tilassa, missään erikoisessa Jumalan armoittamassa tilassa, vaan se on sisar- eli veljestilassa kaikkiin toisiin uskontoihin nähden. Kaikki uskonnot, kaikki uskonnolliset kirkot, niihin luettuina myöskin meidän kristilliset kirkkomme ja lahkomme, muodostavat omia maailmoitaan, tasa-arvoisia omia maailmoitaan tässä kuoleman jälkeisessä elämässä. Tämä on erittäin tärkeä havainto, sentähden, että monessa uskonnossa, eritoten kristillisessä kirkossa ja kristillisissä uskontokunnissa, on tapana ajatella: Minun uskontoni on kaikista lähinnä Jumalaa, minun kirkkoni on se oikea kirkko. Kristikunnassa roomalais-katolinen kirkko nimenomaan teroittaa: – Ulkopuolella kirkkoa ei ole mitään pelastusta. Joka ei ole roomalaiskatolisessa kirkossa, hän ei voi tulla ollenkaan pelastetuksi. Näin jyrkästi ajatellaan erilaisissa kirkoissa ja lahkoissa. Lahkot, pienetkin lahkot voivat olla siksi itsepäisiä tuommoisessa omassa vanhurskaudessaan, että he ovat melkein valmiit antamaan koko ihmiskunnan mennä kadotukseen, koska ovat niin ylen varmoja siitä, että he yksin ovat oikeassa. Nyt on erinomaisen opettava havainto kaikille ihmisille, jotka voivat katsella näitä kuoleman jälkeisiä asioita, että kaikki ovat siellä tasa-arvoisia. Ei ole mitään erotusta erilaisten uskontojen ja erilaisten lahkojen välillä. Vielä voimme huomata kuinka useimmissa uskonnoissa ja lahkoissa on yhtenäinen piirre, se, että niissä aina palvellaan määrättyä henkilöä. Niinpä esim. buddhalaisissa kuoleman jälkeisissä tiloissa ja taivaissa Buddha on kaikille uskovaisille semmoinen palvottava jumalallinen olento, palvottava sankarimainen olento. Joskin buddhalaiset suuremmalla ponnella ja varmuudella kuin konsanaan kristityt ovat saaneet kuulla, että Buddha on vain ihminen, niin kuitenkin heidän omassa uskontunnustuksessaan on tuo lause: – Minä haen turvani Buddhassa. Sentähden Buddha on tullutkin buddhalaisen omassa sieluelämässä tuollaiseksi vapahtaja-olennoksi ja sankariksi, jonka luo jokainen pyrkii ja

jonka hyvään tahtoon jokainen turvaa. On siis käytännöllisesti katsoen niin, että buddhalainen palvoo Buddhaa. Toisissa uskonnoissa samoitin. Tämähän on nyt aivan selvä ja tuttu piirre kristillisissä kirkoissa. Siellä niissä kaikissa palvotaan sitä Mestari-olentoa, Jeesus Kristusta, josta kyllä sanotaan, että hän oli ihminen, mutta josta myöskin samalla sanotaan, että hän oli Jumala. Tämä on tullut tietysti sillä tavalla käsitetyksi, että Jeesus Kristus on Jumala ja hänen edessään on oltava polvillaan. Häntä on palvottava ja häntä on pyydetävä vapahtajana avuksi. Tämä kaikki on läpikäyväni piirteenä ja tunnusmerkkinä kuoleman jälkeisissä tiloissa. Heidän taivaansa ovat juuri tuossa uskossa ja tiedossa, että nyt sitä on myöskin turvassa Jumalan luona, oman vapahtajan luona.

Nyt on silloin luonnollista, että kun me teemme tällaisen havainnon, että kysymme: – No mutta entä nämä suuret jumalalliset opettajat itse, Buddhat, Zarathustrat, Moosekset, Muhammedit, Konfutset, Laotset, Hermekset, Orfeukset, Väinämöiset ja muut? Missä he sitten ovat? Ovatko he kukin noissa uskonnoissa, ovatko he kuoleman jälkeisissä tiloissa mukana, mukana juuri noissa taivaissa? Onko siis Jeesus Kristuskin siinä kristittyjen taivaissa, joka odottaa kristittyä, kun hän on kuollut? Silloin tietysti, jos me emme tutki asioita kyllin tarkasti, kyllin syvästi, kyllin kauan, olisimme valmiit ensimmäisen havainnon nojalla sanomaan: – Juu, niissä he aina ovat. – Me näemme kyllä selvästi Buddhan läsnäolon kaikissa buddhalaisissa taivaissa. Me näemme Jeesus Kristuksenkin läsnäolon kaikissa kristityissä taivaissa. Me näemme Mooseksen olevan läsnä Jehovan kanssa kaikissa juutalaisissa ja Muhammedin kaikissa islamilaisissa taivaissa. Me näemme tuon kyllä noin selvästi ja personallisesti jokaisen vainajan kokemuksena, niin että me jäämme ihmettelemään: – Niinkö, sillä tavallako kaikki on jakautunut? Onko siis todella, niinkuin Jeesus Kristus sanoi: Minun Isäni talossa on monta huonetta? Niinkö se on ja sitäkö tuo lause tarkoittaa, että täällä taivastilassa on niin monta

huonetta? Mikä siinä on takana? Mikä on se Isä, joka on kaiken takana? Missä on hänen talonsa ja missä on hänen poikansa?

Kun teemme tämmöisen kysymyksen itsellemme ja tutkimme asioita vielä tarkemmin, teemme uuden hämmästyttävän, ihmeellisen huomion. Tämä huomio tulee meille ensin tässä muodossa: Mutta Kristuksella, Jeesus Kristuksella, hänellähän onkin oma taivaansa. Hänellähän onkin oma taivaansa, joka on ulkopuolella tätä kristittyjen taivasta ja heidän tuoneloitaan. Jeesus Kristuksella on oma huoneensa. Tämä meitä ensin suuresti hämmästyttää. Minä tahdon kohta kertoa, millä tavalla se huone, se taivas kansoittuu – meitä suuresti hämmästyttää se, että Jeesus Kristuksen taivas näyttää olevan ulkopuolella kaikkia toisia taivaita. Jos meillä on tasa-arvoisina, rinnatusten kaikkien uskontojen taivaat ja siinä myöskin kristillisten kirkkojen taivaat, niin yhtäkkiä me saamme silmämme auki näkemään, että Kristuksella itsellään on kuin taivas kaikkien toisten yläpuolella. Tämä meitä kovasti hämmästyttää ja me kysymme: Onko tämä taivas siis yläpuolella näitä kaikkia buddhalaisia taivaita ja muita taivaita? Kun olemme sen kysymyksen tehneet, niin me myöskin havaitsemme sen merkillisen tosiseikan, että tässä Kristuksen huoneessa ovat kaikki nuo suuret opettajat, kaikki Buddhat, Zoroasterit, Moosekset, Muhammedit, kaikki ne ovat siinä huoneessa. Se huone ei olekaan mikään pieni huone, vaan me huomaamme, että se on yläpuolella kaikkia noita toisia taivaita, mutta samalla myöskin niiden kaikkien sisäpuolella ja kuka ties kaikkien niiden ympärillä ja ulkopuolella. Siinä ei ole mitään sellaista paikallisuutta, joka tekisi tämän taivaan pieneksi, millään tavalla rajoitetuksi. Se onkin ääretön, se on itse maailma, se on itse avaruus ja me myöskin näemme ja huomaamme, että Buddhoja, Zoroastereita ja noita toisia suuria viisaita, noita suuria opettajia on tietysti vielä enemmän, kuin me tunnemme. Tämä on heidän taivaansa ja he ovat aina olleet siinä. He ovat aina siinä olleet, mutta he eivät ole saaneet sitä taivasta tuommoiseksi kaikkea

käsittäväksi, kaikkea syleileväksi taivasten valtakunnaksi ennenkuin Jeesus Kristus oli suorittanut työnsä. Tämä on nyt se ihmeellinen kohta. Erotus Vanhan ja Uuden Liiton välillä jäisi meille hämäräksi tässä fyysisessä tajunnassa, jos emme aivan selvästi ymmärtäisi sitä, että Jeesus kyllä, Jeesus Kristus kyllä antoi sitten uuden elämänymmärryksen ja uuden siveysopin, mutta kaikki se mikä kuuluu tähän uuteen siveysoppiin, hänen yksityiset käskynsä ja neuvonsa, ne ovat kyllä olleet olemassa ennenkin. Me voimme nähdä niitä siellä täällä. Jeesus Kristus aivankuin yhdisti kaikki semmoiset käskyt, jotka kuuluivat uuteen elämän ymmärrykseen. Ne ovat kyllä olleet siroiteltuina pitkiä aikoja uskonnoissa, filosofioissa. Sentähden voi jäädä meille hieman hämäräksi tuo ero Vanhan ja Uuden Liiton välillä. Miksi ollenkaan mikään Uusi Liitto olisi alkanut Jeesuksen työn kautta? Jos me kuoleman jälkeisessä elämässä tarkastamme tätä merkillistä totuutta, mikä siellä avautuu, nimittäin, että Kristuksen taivasten valtakunta on alkanut vasta Jeesus Kristuksen jälkeen, sen Kristuksen taivasten valtakunta, joka sulkee kaiken syliinsä, jos minä olen pitkin vuosia teroittanut sitä seikkaa, että Jumalan valtakunta ei ole mikään varsinainen kuoleman jälkeinen elämä, vaan, että se on se ikuinen elämä, johon meidän pitää päästä jo nyt täällä fyysisesti eläessämme, jos minä olen näin sanonut ja niin teroittanut, niin on kuitenkin myönnettävä, että tämä Jumalan valtakunta, joka tietysti on saavutettavissa nyt täällä fyysisesti ja joka on ajasta ja paikasta riippumaton, on myöskin olemassa kuoleman jälkeen. Se on olemassa näkymättömässä maailmassa ja kuoleman jälkeen minä astun siihen Jumalan valtakuntaan, jos siihen voin päästä. Samalla tavalla astun siihen valtakuntaan, niinkuin astun siihen nyt täällä maan päällä. Sentähden voimme aivan hyvin sanoa, että Jumalan valtakunta, Kristuksen, Jumalan valtakunta on olemassa nyt ja vainajinakin siihen voi päästä.

Jos nyt ajattelisimme ja kuvittelisimme, että seisomme tämän Kristuksen, Jumalan valtakunnan portilla tietäen, että sen sisäpuolella ovat kaikki nuo suuret opettajat, jotka sieltäpäin

vaikuttavat kaikissa omissa uskonnoissaan ja omien uskontojensa kuoleman jälkeisissä tiloissa ja taivaissa, niin me voisimme katsella mitä olentoja, mitä vainajia, jos nyt huomiomme kiintyisi erikoisesti vainajiin, mitä vainajia astuu tästä taivasten portista sisälle. Koska näkymättömässä maailmassa yleensä sieluntilat, ajatukset ja tunteet kuvastuvat ilman muuta, näkyvät ilman muuta, niinkuin me sanomme ihmisen aurassa, häntä ympäröivässä ilmakehässä, niin voisimme erottaa useammankin laatuaisia vainajia, juuri noin ulkonaisesti katsoen useamman näköisiä vainajia, jotka lähestyvät tätä taivasten porttia ja joille se portti avautuu. Me voimme erottaa selvästi kolmenlaisia vainajia, kolmenlaisia, joiden erinäköisyys tulee ilmi heidän auransa ulkomuodosta niin sanoaksemme.

Me näemme ensinnäkin semmoisia vainajia, jotka vaeltavat ikäänkuin jossain kultaisessa valossa ja koska tämä heidän valonsa näkyy erikoisesti heidän päänsä ympärillä, niin meidän oma ajatuksemme sanoo meille heti: kas, heillä on elämän kruunu. Näillä vainajilla on huomattavissa kuin kruunu pään yläpuolella, ainakin semmoisia kultaisia valonsäteitä, jotka lähtevät ulos heidän päästään. Nämä säteet muodostavat gloorian, joka näyttää kruunulta. Sentähden me juuri vaistomaisesti sanomme: Kas, niillä vainajilla on elämän kruunu ja heille avautuvat taivasten portit.

Mutta sitten me myöskin näemme toisenlaisia vainajia. Näemme semmoisia, jotka tulevat yksinkertaisina ja nöyrinä, mutta joiden sydämen kohdalla on ikäänkuin suuri puhjennut ruusu. Heidän auransa loistaa vaalean punaisena ja kauniina rinnan kohdella, hyvin voimakkaan vaalean punaisena. Heidän auransa loistaa niin voimakkaana, että se väriloisto muuttuu rinnan yläpuolella, pään kohdalla miltei violetiksi, tumman violetiksi. Tässä tumman violetissa aurassa voimme vielä havaita hohtavia kultaisia säteitä. Me heti vaistomaisesti tiedämme, mitä tämä on. Me sanomme sentähden: Kas, rakkauden ruusu kukoistaa heidän sydämessään. He rakastavat kaikkia eläviä

olentoja jumalallisella, pyhällä rakkaudella ja kun he lähestyvät kaikessa yksinkertaisuudessaan taivasten porttia, niin se heille avautuu.

Sitten me panemme merkille vielä kolmannen vainajalajin. Ne ovat semmoisia vainajia, jotka katsovat sängen iloisesti, sanoisinko lapsellisesti eteenpäin ja heidän aurassaan on hyvin paljon valkoista hohtoa. Meistä näyttää siltä, kuin nämä vainajat tulisivat jostain hyvin kaukaa ja he näyttävät meistä hyvin pieniltä. He ovat kuin puetut valkoisiin kaapuihin, mutta sitten me huomaamme, kun emme anna minkäänlaisten harhojen vaikuttaa silmiimme ja kun katselemme asioita niinkuin ne ovat, että tämä valkoisuus on heidän omassa aurassaan. He katselevat meitä erikoisen lempeästi, iloisesti ja puhtaasti ja lapsellisesti. Me tunnemme heti sisässämme: Kas, nuo ovat niinkuin lapset, sillä jos ette ole niinkuin lapset, ette voi päästä taivasten valtakuntaan. Nuo vainajat ovat siis niinkuin lapsia ja meidän huomiomme kiintyy juuri erikoisesti heihin, sillä he tuntuvat meistä hieman salaperäisiltä. Kun me rakkaudella katselemme heitä, niin me itseasiassa näemme ja ymmärrämme, että he ovat tuommoisia lapsieluja. Ei siinä merkityksessä, että he olisivat kehittymättömiä sieluja, he voivat olla erinomaisen kehittyneitä, mutta siinä merkityksessä, että he eivät tiedä mitään pahasta, he eivät usko mihinkään väkivaltaan, ei mihinkään huonoon ja alhaiseen, ei mihinkään kovuuteen. He ovat lapsia, jotka uskovat ainoastaan kaikkeen hyvään, puhtaaseen ja kauniiseen. He ovat lapsia, jotka ovat kuin suojattomia lampaita ja karitsoja, joita voi vainota ja joille voi pahaa tehdä, mutta jotka eivät itse tee mitään pahaa. He ovat aivan erikoisesti kiintoisia sieluja meidän silmissämme ja me ajattelemme heti, että nuo ovat pitkälle kehittyneitä ja heille kaikille avautuvat taivasten portit.

Nyt me kyselemme, mistä sitten nämä vainajat tulevat? On tietysti luonnollista, että kun me ensin nyt olemme olleet tässä Kristuksen taivaassa, että me käännyimme katselemaan toisia taivaita. Me käännyimme katselemaan esim. kristikunnan taivasta

ja me ajattelemme noin ensin: sieltä kai he tulevat. – Mutta silloin me teemme taas uuden hämmästyttävän huomion. Kristityistä taivaista ei tule, niiden taivasten läpi ei tule sen enemmän kuin toistenkaan. Kaikkien eri uskontojen ja ulkopuolella uskontoja olevien ryhmien taivasten läpi tulevat nämä vainajat. Eivät ne siis ole yksinomaan kristityitä. Eivät ne ole edes kaikki kuulleet Jeesus Kristuksesta. He eivät ole koskaan kuulleet mitään Jeesus Kristuksesta, eivät ole edes hänestä välittäneet, vaan he ovat niitä ihmisiä, jotka ovat kieltäneet kaiken sellaisen ylikuonnollisen, eivät ole ottaneet mitään uskoakseen. He ovat olleet hyvin pessimistisiä ja ovat eläissään nähneet, että kaikkihan sentään on paljasta humbugia. Emme me mihinkään usko. Kaikkihan elämässä käy hullusti. Ehkä nämä vainajat ovat tällaisia ja kuitenkin me huomaamme, että jokaisesta ryhmästä ja jokaisen taivaan läpi tulevat nämä vainajat Jeesuksen Kristuksen taivaaseen. Kun me olemme tämän havainneet ja tämän oikein syvästi ymmärtäneet, silloin on todella niinkuin meidän sielumme lankeaisi polvilleen. Silloin on todella niin, että me emme voi olla ylistämättä elämää ja elävää Jumalaa, joka on niin äärettömän paljon suurempi kuin koko meidän käsityksemme. Me olemme tottuneet täällä fyysisessä maailmassa ajattelemaan, että sillä tai sillä uskonnolla on oikein tai enemmän oikein ja nyt me huomaamme todellisuuden olevan sen, että elämä, itse Jumala, Jumalan Poika on yläpuolella kaikkea. Ei tehdä eroa ihmisten ja ihmisten välillä. Ei semmoisia eroja kuin me täällä rajoitetussa fyysisessä maailmassa olemme tottuneet tekemään. Elämä rakastaa kaikkia. Sanoohan Jeesuskin: Isä antaa aurinkonsa nousta niin hyvälle kuin pahollekin. Me todella nöyryämme hengessämme elämän suuren puolueettomuuden edessä. Uusi kysymys astuu meidän eteemme.

Mikä sitten on syynä siihen, että kaikki vainajat eivät pääse tähän Kristuksen taivaaseen? Me kyllä itse näemme, että kaikki eivät sinne tule. Toiset taivaat ovat aivan täynnä ja voisimme melkein sanoa, että Kristuksen taivas on kaikista tyhjin. Siinä on

kaikista enimmin tilaa, käyttääksemme maallista vertauskuvaa. Luonnollisesti me tahdomme tietää, mikä on syynä siihen, että jotkut vainajat saapuvat tänne, toiset eivät. Jos me silloin ensin osaamme, kuinka sanoisin, jos me osaamme metafyyssillisesti noin kaukaa ja ylhäältä katsella, mikä aiheuttaa sen, että jotkut vainajat tulevat tähän Kristuksen taivaaseen, niin me huomaamme, että tämä aina riippuu siitä, että nuo vainajat ovat elämänsä aikana joutuneet kosketuksiin sielussaan Kristuksen kanssa. Minä näen tässä silloin myöskin eron Vanhan ja Uuden Liiton välillä. Jumala on aina ollut kaikkien ihmisten Jumala ja Jumalan Poika on aina pyrkinyt ihmisten luo ja vetämään ihmisiä puoleensa. Vanhassa Liitossa tämä saattoi tapahtua ainoastaan siinä tapauksessa, että yksilöllinen ihminen itse mahdollisesti pyrki, ponnisti ja kasvatti itseään. Jos hän, niinkuin muinaiset joogit ja niinkuin me täällä edellisissä esitelmissä olemme koettaneet selittää, jos hän mietiskelemällä ja kaikenlaisella askeesilla ja itsekasvatuksella sai henkensä nousemaan Kristuksen tasolle, Jumalan Pojan tasolle, minä en nyt tällä kertaa selitä, mitä tämä Jumalan Poika on teologisesti, siitähän on monta kertaa ollut puhe. – Kristus prinssiipin luo, jos hän sai henkensä nousemaan Jumalan Pojan tajuntaan, silloin hän joutui kosketuksiin Kristuksen kanssa, silloin hän kuului ikäänkuin Uuteen Liittoon, vaikka hän eli Vanhassa Liitossa. Mutta se mikä nyt on ero Vanhan ja Uuden Liiton välillä on se, että tässä Uudessa Liitossa Kristus saattaa laskeutua alaa tähän fyysilliseen maailmaan, niin että Kristuksen tajunta on elävänä jo tässä meidän näkyväisessä elämässämme ja me voimme, kuka tahansa meistä voi sielussaan päästä kosketuksiin Kristus-tajunnan kanssa, voi päästä kosketuksiin Jumalan Pojan kanssa. Siihen ei vaadita yhtä paljon itsekasvatusta kuin ennen. Se itsekasvatus tulee kyllä aikanaan, mutta päästäksemme tuohon kosketukseen ei vaadita niin paljon edellytyksiä ja valmistuksia kuin ennen. Jos ihminen niin tahtoo hän voi missä elämässä tahansa päästä

kosketuksiin Kristus-tajunnan kanssa. Olkoon hän kuinka hyvä tai paha tahansa.

Uusi Liitto on lähempänä ihmiskuntaa nyt kuin mitä se oli ennen. Kun me sanomme, että ne vainajat, jotka eri uskonnoista tulivat Kristuksen taivaaseen tai ovat päässeet elämänsä aikana kosketuksiin Kristuksen kanssa, Jumalan Pojan kanssa, niin tämä merkitsee käytännöllisesti muutamia selviä ja yksinkertaisia asioita. Ajatelkaamme nyt näitä kolmenlaatuaisia vainajia, joista täällä on ollut puhe ja koettakaamme kuvata, millä tavalla ihminen voi päästä kosketuksiin Jumalan Pojan kanssa, vaikkei hän ollenkaan itse tiedä, vaikkei hän ollenkaan käyttäisi sellaista nimitystä, kuin minä tässä nyt käytän. Ei hänen tarvitse ajatella Jumalan Poikaa ja Kristusta, ei hänen tarvitse tietää mitään Kristuksesta ja kuitenkin hänellä voi olla tuo mahdollisuus. Hän voi päästä kosketuksiin Jumalan Pojan kanssa. Mitenkä se nyt siis oikein tapahtuu? Meidän täytyy heti sanoa, että se on aivan riippumaton uskonnoista, se on riippumaton noista kristillisistä uskonnoista, sillä kukaan ihminen ei ole sen erikoisemmin armoitettu, kuului hän mihin uskontoon tahansa. Jos me voimme sanoa, että me olemme kristityitä ja me olemme siis tunnustaneet omaksemme Jeesus Kristuksen, joka aloitti Uuden Liiton, niin tämä vain merkitsee sitä, että meillä kyllä on ikäänkuin lähempi ja suurempi mahdollisuus, mutta myöskin paljon suurempi vastuunalaisuus.

Jos ensin otamme tuon vainajan, jonka sydän ja loisti kuin ruusu, niin se vain yksinkertaisesti merkitsee: Oli ihminen missä uskonnossa tahansa, oli hän ulkopuolella kaikkia uskontoja, oli hän materialisti, oli hän pessimisti tai mitä tahansa, jos hän ei kiellä inhimillistä sydäntään, vaan jos hän antaa tämän inhimillisen sydämensä puhjeta kukkaan, jos hän ikäänkuin asettaa sydämensä korkeimmaksi normiksi omassa elämässään, jos hän antaa myötätunnon, rakkauden, avuliaisuuden, jalouden aina vaikuttaa sydämensä kautta, kaikissa hänen teoissaan, silloin hän juuri tämän sydämensä rakkauden kautta pääsee kosketuksiin

Jumalan Pojan kanssa. Jumalan Poika on niin lähellä, Jumalan Pojan tajunta on niin lähellä meitä nyt ja se on aina jokaisen ihmisen sydämen takana. Sanotaanhan vertauskuvallisestikin, että Kristus kolkuttaa sydämen ovella, jokaisen ihmisen sydämen ovella: Rakas, ole hyvä, unohda itsesi. Sillä tavalla sydän kolkuttaa ja me emme silloin kiellä sitä, vaan me tunnemme olevamme ihmisiä. Me emme ehkä ymmärrä mitään elämästä, me emme ehkä tunne mitään filosofisia systeemejä, me emme ehkä ollenkaan usko mihinkään Jumalaankaan, meistä Jumalasta on tehty niin paljon ihmeellisiä muistikuvia, ettemme tiedä, mikä Jumala on. Me olemme ehkä mieluummin uskomatta mihinkään Jumalaan. Vaikka me olisimme siis kuinka ateistisia omasta mielestämme ja vaikka kuinka pessimistisiä tahansa, niin jos me aivan salassa, vieläpä itseltäkin salassa, annamme sydämemme vaikuttaa, teemme niinkuin sydän meitä käskää: ole armelias, ole auttavainen, ole hellä, niin me itseasiassa joudumme kosketuksiin Jumalan Pojan kanssa. Jos me siis vaikka ajattelemme, että me olemme täällä kuin suuria orpoja, me elämme pimeydessä ja tietämättömyydessä, mutta silti tahdomme olla auttavaisia ja palvella toisiamme, rakastaa kaikkia ja jos me emme vaikka uskoisi, että mitään onkaan kuoleman jälkeen, mutta kuitenkin kuuntelemme sydämemme ääntä, niin me olemme Kristuksen kanssa kosketuksissa ja kuoleman jälkeen meidätkin viedään taivasten portille.

Jos otamme tuon toisen vainaja-ryhmän, otamme sen ryhmän, jossa ovat nuo lapsielut, niin me myöskin silloin sanomme: Riippumatta siitä mihinkä uskontokuntaan ihminen kuuluu, tai vaikka hän ei kuuluisi mihinkään uskontokuntaan ollenkaan, riippumatta kaikesta siitä, ihminen voi päästä taivasten valtakunnan asukkaaksi, jos hän on tuntenut hengessään, järjessään, sisässään aivan luonnon mukaisesti, että pahalla ei voi saada mitään hyvää aikaan. Hän ei tahdo komentaa, ohjata, johtaa tässä maailmassa, vaan hän mieluummin kärsii, koska hän ei kuitenkaan tiedä millä tavalla hänen pitäisi komentaa ja johtaa

ihmisiä, mihin päin heitä viedä. Hän on liian nöyrä, hän on liian yksinkertainen ollakseen mitään semmoista. Hän tietää vain, että on turvallisinta ja varmintä kärsiä. Ei huutaa, ei suuttua, ei lyödä, ei ryhtyä minkäänlaisiin voiman ja vallan tekoihin. Hän tahtoo mieluummin kulkea kuin varjo elämän läpi. Hän ei tahdo loistaa toiston joukossa. Hän tahtoi elämänsä niin, ettei hän olisi kellekään häiriöksi, ei kellekään vaivaksi eikä kärsimykseksi. Mieluummin hän itse kärsii mitä tahansa. Ei hän koskaan tekisi mitään väkivaltaa, ei koskaan mitään pahaa. Hänen sielunsa on kuin viaton lapsi, josta Kristuskin sanoi: ne kuuluvat taivasten valtakuntaan. Ei tällainen ihminen tarvitse ollenkaan uskoa näkymättömään kuoleman jälkeiseen maailmaan eikä ylipäänsä mihin muuhunkaan. Hän vain tuntee, että surua ja onnettomuutta on niin paljon maailmassa ja sentähden hän ei itse tahdo sitä millään tavalla lisätä. Hän tahtoi päinvastoin kantaa toisten kuormia, olla toisille nöyrä ja hyvä. Hän tahtoi keventää toisten raskasta ristiä, tehdä mitä tahansa toisten hyväksi, mutta ei itse koskaan aiheuttaa mitään pahaa maailmassa. Hän ei tahdo lisätä maailman surua, ei lisätä maailman taakkaa. Hän koettaa päinvastoin aina olla iloinen, koettaa aina saada toisia iloiseksi ja hyvälle mielelle, koettaa aina herättää toisissa lempeitä tunteita, kaikkea jaloutta ja hyvyyttä. Jos hän todella elää tällä tavalla elämänsä läpi, niin hän on todella taivasten valtakunnan asukas. Taivasten portti avautuu hänelle kuoleman jälkeen. — Näitä tällamöisiä vainajia tulee muuten paljon itämailta Kristuksen luo. Sieltä buddhalaisista ja hindulaisista piireistä tulee näitä sieluja paljon.

Jos sitten taas ajattelempa tuota kolmatta vainaja-ryhmää, niitä, jotka tulevat elämän kruunu päässä, loistavina, niin me huomaampä, että he taas ovat semmoisia ihmisiä, jotka joko erikoisen karmansa nojalla ovat hyvin nopeasti kehittyneet taikka sitten totuuden etsijöinä, voimakkaina totuuden etsijöinä kauemmin etsineet ja sitten löytäneet Jumalan Pojan. Ne ovat niitä ihmisiä, joiden hengessä järki on mennyt auki. Järki on

kirkastunut niin, että he ovat tehneet itseasiassa suurenmoisen henkisen, uskonnollisen, okkultisen kokemuksen. He ovat tehneet sen kokemuksen, jonka Paavali teki Damaskuksen tiellä. He ovat nähneet Jumalan Pojan. Tämä merkitsee silloin käytännössä sitä, jos nyt otamme ensin jonkun buddhalaisen, joka siis on miettinyt paljon, ajatellut, etsinyt totuutta ja sitten äkkiä eräänä päivänä tullut valistuneeksi, valaistuksi, että hänestä tuntuu kuin Buddha olisi tullut hänen luoksensa. Eikä ainoastaan hänen luoksensa, vaan häneen. Hänen sisässään on mennyt jokin auki. Hän on nähnyt suuren avaruuden ja siinä avaruudessa hän on tuntenut Buddhan. Buddha on siinä avaruudessa, Buddha on hänessä. Kuka ties hän on Buddhan nähnytkin. Hän on uudestisyntynyt, herännyt, miksikä tahdotte sitä nimittää. (Uudestisyntyminen on minusta paras nimitys.) Kun hän on tällä tavalla läpikäynyt tuon ihmeellisen, salaisen, persoonallisen kokemuksen, josta hän ei luultavasti uskalla monellekaan kertoa, ehkä ei kenellekään, niin silloin on glooria muodostunut hänen päänsä ympäri, silloin hän on saavuttanut elämän kruunun. Silloin hän on joutunut ajatuksissaan, hengessään, järjessään, tajunnassaan kosketuksiin Jumalan Pojan kanssa.

Samalla tavalla jos ihminen jossain hengellisessä kirkossa tai lahkossa tekee tämän kokemuksen, niin hän myöskin näkee tuon saman avaruuden, jota hän nimittää Isäksi. Buddhalainen ei sano sitä Isäksi, vaan nimittää sitä ainoastaan avaruudeksi tai joksikin muuksi semmoiseksi. Kristitty nimittää sitä Isäksi ja tässä Isässä hän tuntee itse olevansa poika. Hän on tottunut myöskin kristikunnassa kuulemaan, että Jumalan Poika on Kristus ja sentähden hän sanoo itselleen: Minähän olen Kristus. Hän tuntee ja tietää olevansa Kristus, Jumalan Poika. Silloin voi myöskin tapahtua, ainakin joskus, että Jeesus tulee häntä vastaan. Jeesus Kristus tulee häntä vastaan tässä tajunnan tilassa. Niinhän tapahtui Paavalillekin. Kun Paavalille avautui Jumalan Pojan mysteerio, kun hän näki, että Jumalan Poika on se ihmeellinen tajunta, joka nyt on hänessä, se koko maailman käsittävä,

sanomaton tajunta, niin hän silloin samalla näki Jeesuksen ja tunsu ja tiesi, että Jeesus on yhtä tämän Jumalan Pojan kanssa. Hän kuulikin Jeesuksen sanovan: Mitä sinä taistelet minua vastaan? Minähän se olen, jota vastaan olet niin taistellut. Silloin Paavali aivan sokaistui tuosta suuresta valosta. – Moni ihminen siis, huolimatta siitä mihin uskontokuntaan hän kuuluu, tekee tämän kokemuksen. Nämä ihmiset ovat siis kokeneet Jumalan Poikaa, kukin oman uskontonsa mukaisesti. Sillä tavalla ei voinut Vanhassa Liitossa Jumalan Poikaa kokea. Ei voinut Vanhassa Liitossa fyysillisessä tajunnassa tällä tavalla kokea Jumalan Poikaa. Tämä on juuri sitä uutta, joka kuuluu Jeesus Kristuksen työhön. Sentähden meidän täytyy huomata ja ymmärtää, että nimet eivät merkitse paljoa todellisuudessa. Jos siis buddhalainen, joka ei ole kuullut mitään Jeesus Kristuksesta, jos hän sanoo „avaruus“ ja „Buddha“, niin ei se ole mitään Jumalan pilkkaa. Se on totta, vaikka hänellä on tuo toinen nimitys ja vaikka se itseasiassa on Jeesus Kristuksen työtä, vaikka se itseasiassa on Jumalan Poika, joka on näin lähellä ihmiskuntaa. Eivät nimitykset merkitse Jumalan edessä mitään. Todellisuus on se mitä se on ja kun buddhalainen tai kuka muu tahansa astuu tämän tien alkuun, on tällä tavalla tutustunut Jumalan Poikaan, niin hän kyllä myöhemmin sitten saa tietää kuinka asiat ovat. Tässä hänen kokemuksessaan hän ikäänkuin pääsee tien alkuun. Tämä on itseasiassa sitä, josta Jeesus Kristus puhuu ja jota hän nimittää uskoksi. Se on sitä, johon meidän pitäisi pyrkiä ja se on sitä, jota meidän pitäisi tavoitella. Kaikkien kristittyjen, kaikkien, jotka nimittävät itseään kristityiksi tulisi ottaa juuri tämä huomioon. Kaikkien pitäisi seurata Jeesusta juuri siinä kohden, että he pyrkivät totuuden tietoon, että he pyrkivät Jumalan tuntoon, että he pyrkivät elävään kosketukseen Jumalan Pojan kanssa ja se elävä kosketus Jumalan Pojan kanssa saavutetaan silloin, käyttääksemme Kristuksen käyttämää sanaa, uskossa.

Mikä tämä usko on? Se usko on ensinnä luottamusta Jeesukseen. Mutta se ei ole mikään semmoinen luottamus,

niinkuin on tavallisesti käsitetty meidän kristillisissä kirkkoissamme, että me hyppäämme Jeesuksen kaulaan, jotta hän kantaisi meidät sitten Jumalan luo taivaaseen. – Kun minä nyt olen sinun kaulassasi, niin minä pääsen taivaaseen. – Kristikunta on juuri sellainen, että se tahtoo vaivata yhtä ihmistä. Kaikki riippuvat hänen kaulassaan. Sellainen on tunnelma täällä kristikunnassa. Tätä ei ole ollenkaan tarkoitettu sillä, kun on puhuttu uskosta Jeesukseen. Ei Jeesus ole sitä lainkaan tarkoittanut. Hän on tarkoittanut uskolla itseensä – luottakaa minuun, uskokaa minuun – sitä, että meidän tulee luottaa hänen sanoihinsa niin paljon, että me ryhdymme häntä seuraamaan, ryhdymme häntä seuraamaan jo tässä elämässä. Siis kun hän antaa meille joitakin neuvoja ja käskyjä, niin me otamme ne elämämme ohjeiksi ja koetamme elää niiden mukaan. Jeesus on tarkoittanut sitä, että jos teistä nyt näyttää käsittämättömältä ja yliluonnolliselta se, että ihmisen pitäisi olla niin hyvä, kun maailmassa on niin kovin paljon pahuutta, niin luottakaa minuun, uskokaa minuun. Minä olen sen tien kulkenut. Minä tiedän, että se tie vie Isän luo. Tätä on Jeesus tarkoittanut uskolla häneen. Kun me siis uskomme häneen ja niitä ihmisiä on aina joitakin kristikunnassa – ei juuri niitä, jotka loistavat, mutta niitä pieniä ihmisiä, jotka yksinkertaisessa nöyryydessään ymmärtävät, että uskolla Jeesukseen tarkoitetaan sitä, että häntä seurataan – niin me astumme sille tielle, joka vie meidät, jos ei heti, niin minun tekisi mieleni sanoa ennenkuin kuolemme ja ainakin kuoleman hetkellä Jumalan Pojan mysteerion ymmärtämiseen.